Ч. 239. Второк 7 падолиста (25 жовтня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї — Італїяньско-турецка війна. — Конституция в Хінї

З парляментарних кругів доносять до львівских часописий, що Коло польске має заявити ся остаточно що до свого становища супротив нового правительства аж на однім з найблизших засідань. Однако нема сумніву, що Коло польске не відступить від основ полїтики, зачеркненої президентом Кола д-ром Біліньским в его бесіді з 27. жовтня с. р.

На нинїшнім засїданю палати послів представить ся нове мінїстерство парляментови. Ґр. Штірґк виголосить при сій нагоді програмову бесіду. Програму правительства затвердила вчерашна рада мінїстрів.

Аґентия Стефанї доносить, що послідні два дни в Тріполїсї минули спокійно. Рано в суботу прийшло до дрібних боїв передних сторожий, але о пів до 10-ої настав цїлковитий спокій. Контрторпедовець, що вернув з Гомсу, повідомив, що там положенє також не змінене. Незмінена також ситуация в Бенґазі після радіотелеґрамів ґен. Тріґонї. Дальше доносить аґентия Стефанї з Бенґазі під датою 3 с. м. год. 3 по полудни: Положенє незмінене. Мешканцї, що перед обсадженєм Бенґазі Італїянцями, втікли з міста, тепер знов зачинають вертати. Вісти з Дерни і Тобрука також корисні.

Донесеня з турецких жерел представляють, як доси, справу дуже некористно для Італїянцїв. В пятницю по полудни італїяньскі кораблї висаджували в однім місци на берег італїяньске войско, однак з причини бурі мусїли перервати сю акцию і завернути на повне море. Тодї Араби і турецкі вояки напали на висаджений вже на берег італїяньский відділ і вирізали его до ноги. До Константинополя наспіла дальше вість, що турецкий командант Нехет-бей вислав до команданта італїяньских войск в Триполїсї візванє, щоби піддав ся, инакше розпічне бомбардацию міста. Того візваня очевидно Італїянцї не послухали і Нехет-бей бомбарду ав дві години триполїтаньскі форти, а має ще бомбардувати саме місто, яке від суші окружене цїлковито турецко арабскими силами. Крім того Енвер бей, котрий обняв головну команду турецких войск в околицях Бенґазі, доносить, що се місто також окружене зі всїх сторін Турками. В найблизшім часї наступить в цїлій Триполїтанїї ґенеральний атак Турків і Арабів на італїяньскі войска.

Зачувати також, що італїяньскі войска в Триполїсї одержали нового вожда. Місце ґен. Каневи заняв дотеперішний командант 9-го корпусу армії, ґен. Фруґонї, а італїяньске правительство, оголошуючи се іменованє, признає ся отверто до неудач в Триполїсї, мотивуючи ту зміну „некористним вислїдом воєнних операций“.

Відомий анґлїйский полїтик і письменник Джордж Трівілен оповістив в „Times-ї“ свій протест против італїяньских жорстокостий, доконуваних в Триполїсї. Протест сей викликав в Европі тим більше враженє, що Трівілен уходить за знавця італїяньского публичного житя а навіть за приятеля Італїянцїв. Пише він між иншим: „З донесень та оповідань, навіть з прихильних Італії жерел, виходить, що між 23 а 27 жовтня на так званій оазї довкола міста Триполїсу діяли ся страшні річи. Араби сеї оазї прилучили ся на правім крилї італїяньскої боєвої лїнії до ворохобнї і тим способом Італїянцїв взято в два огнї. Берсальєри проявили незвичайну хоробрість і принесли честь італїяньскому оружию, але то, що в часї кількох днів опісля діяло ся, та жорстока масакра арабскої людности, мусить викликати обуренє у кождого культурного чоловіка. Я не перечу, що при окупациї краю, якого мешканцї настроєні ворожо, мусять діяти ся страшні річи і признаю, що на випадок, якби Араби були побідили, Італїянцї не зазнали би були від них пощади. Отже не виступаю против того, що по здавленю ворохобнї треба було покарати ворохобників. Але масакра на великі розміри, о яку обжаловують тепер Італїянцїв, се щось зовсїм инше. Коли Італїянцї зачина-

---

Пивничний хробачок.

(З нїмецкого — Е. Велї'ого).

— Я вже умію сама отвирати двері — каже маленьке сотворінє в синїй вовняній сукоцї і піднимає ся на пальцї перед великою тяжкою берлиньскою брамою. На голові у неї дві ясні коси, в котрі вплетена чорна стяжка, они трохи відстають від головки. На руцї висить кіш, в котрім лежить кілька овинених в папір пакунків. Єї сині очи глядять розумно до гори на даму, котра саме піднимає руку, щоби потягнути за дзвінок.

— Так, умієш? — питає она розсїяно.

— І купувати для мами — єї пальчик показує на зміст коша.

— То красно. — Портієр велить чогось на себе ждати і тому дама має час уважнїйше приглянути ся бесїдливій малїй. — То вже богато умієш. — Фіякер, що привіз даму, навертає і поволи від'їздить, а мала дивить ся за ним.

— Їздити, як то красно — як красно.

— Ти вже коли пробувала? — Брама вправдї вже отверта, але обі, що стоять перед нею, не спішать ся.

— О вже — як ми приїхали зелїзницею з Вальтерсгавзен. В Берлинї лїпше, каже тато, але і в Вальтерсгавзен було добре. Цьвіти і луки і великі дерева і кури і вівцї — і.... — она урвала.

— Як ти називаєш ся, дитинко?

— Ліда Дідеріх і маю ще малого братчика.

— А де ви мешкаєте? — Мала пересуває ся попри неї до великих сїний.

— Там в кутї в пивници. А мій тато умів плести хороші коші. — І з гордостию додає: — Раз в Вальтерсгавзен зробив такий красний кіш для суперінтендента.

— Ах! Ах!

— А тут в Берлинї хоче зарабляти більше гроший і тоді буде нам добре.—Она усьміхає ся, а округлі синї очи видають ся більшими — і тоді будемо також їздити таким хорошим возом. — І ущасливлена мала побігла подвірєм. Шовкові сукнї дами шелестять на сходах першого поверха і она думає, які то ріжні бувають бажання. — Той пивничний хробачок приміром не завидує нїкому хорошої одежі і красних цьвітів — она хотїла би лиш їхати в повозї улицями Берлина і горда та щаслива глядїла би на пішоходів. А одинокий син єї сестри повавидував вчера босих ніг якомусь уличникови і мати мусїла єму обіцяти, що підчас ферий, коли поїдуть над північне море, буде міг ходити босий. — Тут в Берлинї не можна, Фреде.

— Але чому?

— Так, — відповіла як звичайно коротко і то робило конець всяким дальшим питаням.

Пивничний хробачок ще не раз стрічав ся з нею, глядячи все весело сивими питаючими очима, все кудись спішачи з грішми, в малій ручцї або з кошем і обі они поздоровляли ся, дама усьміхаючись, дитина з довірєм. Одного рана надійшла на те, як якийсь хлопчище кинув ся на дитину, що схоронила ся в кутї брами. Він утїк, великі сльози котять ся по лицях Ліди.

— Чого ти бігаєш по улици, дитино?

— Нам не вільно бавити ся на подвірю — то для тих з переду. А господар дуже недобрий і отець гнїває ся.

— Малї чемні дівчатка сидять дома...

Ліза притакує головою, немов би була твердо о тім пересьвідчена, що заслужила на той докір.

— В Вальтерсгавзен могли ми всюди бігати. Тут вогко і нездорово, каже мама. Она часом плаче і хоче виїхати з Берлина, але тато нї...

— І ти також нї, правда? Бо ту такі красні повози.

— Ах так!

Коли би єї сестра, жінка радника, не була така упереджена. Та дитина така весела і чемна, така природна. Фред сидить все з своєю боною сам, або ходить на проходи — може було би для него добре, коли би бавив ся з такою дівчинкою. Але она забуває зробити то

ють з Арабами, котрі борють ся за вітчину, поводитись тек як Австрийці в Бреші (в Льомбардиї), то треба нашим італїяньским приятелям пригадати, що Араби далеко більше мають право ставити опір, ніж мали его Італїянці в часї свого повстаня против Австриї, бо Льомбардия належала ся Австрийцям після закона і договору, хотяй і не після морального закона. Дальше, коли Італїянці мають претенсиї до европейских симпатий, бо хотять зломити силу Турків, котрі воюють так часто мордом і огнем, то користувати ся тими річами треба дуже обережно. Я не хочу вірити, що Італїянці трактують Арабів теоретично як ворохобників. Однак они мусять уважати, щоби несьвідомо не наближали своеї практики до тої теориї. Анґлїя симпатизує з Італїянціями як з народом, що свою свободу здобув з великим трудом і тої свободи не надуживає коштом инших народів. Всеж таки незвичайну строгість Італїянців супротив мешканців краю, який хотять собі здобути, можу лише осудити". Вкінци автор висказує надію, що жорстокости італїяньскої армії, якої людяність він цінить високо, не будуть повторяти ся систематично та що лїпші елементи в тій справі возьмуть перевагу.

Хіньска ворохобня довела пануючу династию до того, що она заповіла заведене в Хінї конституциї. Іменно доносять з Пекіну:

Трон приняв услівя конституциї. Найважнійші з них суть слїдуючі: Династия Тачінґ править по вічні часи. Особа цїсаря есть ненарушима. Власть цїсаря обмежує конституция, котра установляє також порядок наслїдства престола. Конституцию може знести лиш парлямент. Членів висшої палати вибирає населене. З висшої палати вибирає парлямент також президента міністрів, а цїсар его іменує. Президент міністрів предкладає инших членів кабінету. Члени цїсарского дому не можуть вступати до кабінету анї також обнимати начальної власти адміністрацийної в провінциях. Правительству вільно лиш раз розвязати парлямент. Цїсар має начальну команду над войском і фльотою. Уживане армії і фльоти в справі внутрішних заворушень зависить від призволеня парляменту. Коли парлямент не ухвалить буджету, правительство не може вести аґенд на основі торічного буджету. О війнї і мирі рішає цїсар, коли парлямент не зібраний.

Новинки.

Львів, 6 падолиста 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** Е. Е. п. Намістник переніс комісарів полїциї: Кар. Шварца з Підволочиск до Львова а Ром. Кватковского зі Львова до Підволочиск. — Підофіцир Іван Майхер іменований канцелїстом судовим для Розвадова. — Президент гал. Дирекциї почт і телеґрафів переніс старш. почтмайстрів: Ем. Зджаньского з Яблонова до Хирова і Фел. Хобржиньского з Хирова до Яблонова: — призволив на взаімну заміну місць службових контрольорам почтовим: Юл. Гомбаровичеви в Перемишли і Ем. Берґови в Золочеві.

— **Маркіянове сьвято у Львові.** Вчерашнє ювилейне Маркіянове сьвято у Львові відбуло ся так величаво, як нїяке доси і записало ся глубоке не лиш в памяти тих, що в нїм брали участь або хоч би лиш з боку ему приглядали ся, але й в історії нашого народного житя та стало ся мовби сьвітлим закінченем одного его периоду, вливаючим нового духа, нової сили до дальшої народної роботи.

Вже від рана зачали коло соборної церкви сьв. Юра і на сусїдних плянтациях збирати ся великі маси народу, а коло полудня як цїлі плянтациї так і сусїдні улицї заповнили ся непроглядними масами рускої публики, репрезентантів і відпоручників всїляких руских інституций і товариств, шкільної молодежи як львівскої так і позальвівскої та віддїлів „Соколів" і „Січий". Підчас коли в церкві правило ся богослужене і відбувало ся відслонене памяткової таблици, лагодив ся на плянтациях похід і остаточно о 12 год. пустив ся в дорогу на Личаківске кладовище.

Похід розпочали Січовики на конях, за ними ішла музика а за тою поступав віддїл львівских Соколів, дальше Соколи з сусїдних сіл, а за ними молодіж шкільна, на першім місци ученики зі школи ім. Маркіяна Шашкевича і ученицї женьских шкіл Рус. Тов. Педаґоґічного. Дальше ішла молодіж шкіл середних а іменно з приватних ґімназий: Рогатина, Яворова, Збаража і т. д. та молодіж академічної ґімназиї і еї філії. Опісля ішов непроглядний ряд депутаций з ріжних сторін, навіть з найдальших кінців рускої галицкої землї. Число несених вінців що найменше 328 було найлїпшим доказом, як наша публика уміла вшанувати память того, що перший поклав основи до нашого народного відродженя. Дальше ішла молодіж академічна, депутациї всїляких наших товариств і институций, рускі посли до парляменту, а відтак друга музика і церковні процесиї під проводом обох Митратів оо. Туркевича і Білецкого і при участи дуже численного духовеньства. Похід був так величезний, що підчас коли початок его доходив до ул. Пекарскої, то конець лише що сходив з гори сьв. Юра.

Коли похід станув на кладовищи, складано вінки на могилї Маркіяна і небавком утворила ся на нїй лиш одна величезна гора зеленї, цьвітів і синьожовтих лент. По відправленю панахиди промовив Е. Е. Митрополит ґр. Шептицкий і в своїй бесїдї вказав на то, що лиш дуже мало есть таких людий, на могилах котрих по так многих лїтах збирав би ся цїлий нарід, щоби віддати честь его памяти. А якраз сей чоловік, що пробудив руский нарід в Галичинї до нового житя вийшов з духовеньства.

По промові Е. Е. Митрополита і по відспіваню народного гимну похід розійшов ся. Се есть лиш коротенький начерк вчерашного сьвята, в слїдуючім числї будемо старати ся дещо основнійше оповісти.

— **Загадочне убийство.** З Нового Санча доносять: Дня 1 с. м. рано дав міский полїциян знати, що за містом на шляху зелїзничім знайдено страшно покалїчене тїло якогось Барановского. Коли на місци явила ся слїдча комісия знайшла трупа з розтятою головою і босими ногами, котрі колеса поїзду поломили; побіч лежали чоботи. а на них капелюх і пряцель. Слїдство виказало що

предложене сестрі — має тілько инших річий на голові.

По однім хмароломі була повінь на подвірю і вода залила всї сутеренові мешканя дому. — Огнева сторожа, крики, сьмішні події, оповідає еї сестра. І каже, що десь буде чути ся свобідною і вдоволеною, аж тоді, коли спровадить ся до власної віллї в Шарльотенбурзї. Не буде примушена дивити ся на такі річи. Настала довга, зимна слота. Одного дня дама приїхавши, застала Лїзу скуленою перед дверми.

— Іди скоро до мешканя, мала — она слухає, утомлений, рівнодушний погляд стрічає дама — в такім дощи перестудиш ся, Лїзо і будеш хора. Дитина звісила голову і йде поволи попри неї на подвіре.

Коли панна Вінґен опинила ся перед мешканем сестри, пригадала собі, що має чоколядки в кишени для Фреда. Повинна була властиво дати їх малій блїдій Лїзї, Фредови не зашкодило би, коли би тїтка прийшла раз без дарунку. Але завертати дитину не вигідно — отже другий раз — коли не забуде.

На другий день чує, як жінка портієра говорить до льокая еї сестри:

— Очевидно, всї паньство в цїлім домі жалували ся, бо она так голосно кричала: Моя дитина, моя дитина!

— При отвертих вікнах — додав Йоган з докором і перехилив голову на бік.

— Милий Боже, так то правда — але бачите, пане Йоган, і такі люди люблять свої дїти.

— Але треба мати увагу, пані Куцке, — то все головна річ! А відтак — і він показав рукою на сутерени — не робити богато крику, се розумнійше. Уважайтеж на те. Чим менше тут на переді будуть знати о тім, тим лїпше. То не приємна річ! — Він гладить ся по своїм оголенім лици і відходить.

Жінка портиєра обтирає кінцем фартушка очи і каже до фризиєрки, що мешкає в офіцинах: — Анї дрібки серця, панно Ледерман, анї дрібки! Прибраний, прасований, в лякерах — а в серединї? Але таких людий ми вже знаємо. Куцке добрий чоловік, але таких людий, як отсей — не може стерпіти. Нї, панно Ледерман, о то вже я постараю ся, аби всьо було добре. В такім случаю і наш чоловік не уважає на гроші, а хоч би було пожичити, або заставити. Що належить ся, то ся належить. А ті люди тут чужі конче треба ними займити ся.

Ледерман усьміхає ся, переступає з ноги на ногу, притакує головою, зітхає і знов усьміхає ся. Она дуже тиха особа, приходить і відходить незамітно — за двайцять лїт научила ся по ріжних домах: „Не будьте нічим, лиш тїнею".

Панна Вімкен не має часу спитати нї тут пі па горі в мешканю сестри, бо Фред, побачивши еї, кидає ся до неї і скоро оповідає, що приїхали з Франкфурту дідуньо і бабка, приїхали зовсїм несподівано, що всї дуже тїшать ся і що она також мусить тїшити ся.

А слїдуючої недїлї відбуває ся родинний обід і як все є дуже добрий і обильний, а господиня дому знов горда на те, що у неї всьо так взірцево складає. ся. По чорній каві, яку подано в правдиво турецких шклянках, виходить панна Вінкен на балькон. На улици недїльний спокій, прохожі в сьвяточних одінях ідуть поволи, не видко того буденного поспіху, повози і фіякри пересувають ся тихо по асфальтовім бруку. Нараз наближає ся якийсь відмінний, чорний віз — то дитинний караван. Задержує ся перед домом. Якесь молоде житє згасло, а его послїдна дорога на кладовище веде посеред сьвяточно прибраних недїльних прогульковців. Підїздить і фіякер і стає за караваном. Скоро збирає ся громадка цікавих — то майже самі діти, дївчата стоять в червоних і синих суконках, хлопцї в своїх моряцких одягах і глядять питаючо на велику тепер зовсїм отверту браму. Для них є то видовище, так само як весїльний похід. Они, гадає панна Вінкен, не здають собі ще справи про початок і конець житя.

Двох чорно одїтих людий війшло до каменицї і по хвили вернули, несучи домовину прикриту вінцями цьвітів, та уставили еї на каравані. За ними дуже поволи виходить якийсь мужчина і жінка також з вінцями — певно родичі — він з цилїндром а она в довгім жалобнім серпанку а на фіякра сїдають убогі Куцке, панна Ледерман і якийсь молодий чоловік.

Сестра панни Вінкен виходить на балькон а за нею також хоче вийти Фред.

— Нї, нї — боронить она ему і відпихає его — лиши ся тут — а обертаючи ся до сестри, каже:

— Нехай не дивить ся на то, дитина не повинна мати сумних вражінь. Ходи, Фреде, виїмково дістанеш нинї ще одно тісто.

— Бо приїхали дїдуньо і бабуня? — вгадує хлопець.

— Так, тому.

Караван на долинї поволи рушає. Панна Вінкен дає рукою знак Йоганови, що переходить попри неї і показує на долину. — У кого умерла дитина?

— У кошикаря — в пивници, пятилїтна дївчинка, на запалене легких. Ясна пані була дуже налякана. І саме в недїлю мусять ті люди робити похорон, а до того — то зовсїм бідні люди — такий парадний похорон.

Кланяючись, відступає ся назад. Панна Вінкен глядить за караваном. Тепер їде мала Лїза, тепер має цьвіти і почести; в цїлім своїм молодім житю не було їй нїколи так добре, як тепер — по смерти.

убитий називає ся Барановский єсть братом коваля зелізничого і що єго хтось самперед убив, а відтак затягнув на шлях і тут підкинув під маючий над'їхати поїзд, щоби ніби виглядало, що Барановский сам собі смерть зробив, кинувши ся під колеса поїзду.

Убитий Барановский родом з Тенґобожа, продав був свою реальність і як кажуть, мав при собі кілька тисячів корон. Хтось очевидно знав о тім і в ціли рабунку убив Барановского, бо гроший при нім не найдено. Жінка Барановского, що ходить в Кракові на курс акушерії дістала була дня 1 с. м. від чоловіка депешу з завізванєм, щоби приїхала до Нового Санча в ціли наради, як уміститн капітал. Отже все промавляє за тим, що Барановский став ся жертвою якогось убийника.

— **Вкрали цілий ваґон срібла!** Нема то як російскі злодії! Але тоті великі, на котрих нема охрани. Російска газета „Бірж. Ведом." доносить про таку подію: Серед міліонових крадежий і надужить на східних зелізницях в Росиї викрила ревізия бар. Медема щезнене без сліду цілого вагона срібла. Срібло то в штабах, загальної ваги 500 пудів (пуд має 40 фунтів), висилано ще в 1906 р з Харбіна до Петербурга під адресою східно-хіньского (нині російско-азийского) банку. Ваґон дійшов щасливо зелізницями східно-хіньскою і забайкальскою до зелізниці сибірскої і тут щез мов камінь у воді. Здогадують ся, що срібло перейшло з вагона до кишень зелізничих чиновників-хижаків. Суть однак сліди, що все срібло не пропало на самій зелізници сибірскій але аж в самім Петербурзі. Срібло хоч мабуть уже не в первістній скількости дійшло аж до уряду митового в Петербурзі, а тут видали єго комусь доси незнаному.

† **Померли.** Амвросия Сенишин з роду Козак, жена пароха у Вільці Кунинській померла дня 20 жовтня. — Никола Йосифович ученик VI кл. філії акад. гімн. упокоїв ся по короткій а тяжкій недузї дня 30 жовтня с. р.

— **Оповіщенє** ц. к. краєвої Дирекциї скарбу о предкладаню властям податковим виказів до ужитку при виміряваню податку особисто-доходового на рік 1912:

По мисли постанов §. 200 закона з дня 25 жовтня 1896 В. з. д. ч. 220 о безпосередних податках особистих мають що року предкладати висше згадані особи до ужитку при вимірі податку особисто-доходового слідуючі викази а то: 1) властителі домів замешканих в взглядно їх повновластники — виказ всїх мешканців дому; 2) особи піднаймаючі помешканє — виказ піднаємників; 3) голова кождої родини має предложити — виказ всїх тих осіб належачих до господарства домового, котрі мають власний дохід.

Взиває ся проте всї висше згадані особи, щоби викази висше означені в ціли виміру податку особисто-доходового на рік 1912 предложили і визначає ся до того речинець до 30 падолиста 1911 року. Викази тоті мають бути зладжені на приписаних до того друках, котрі дотичним сторонам на їх жаданє власти податкові безплатно видавати будуть. Виказ під 2 і 3 становити мають при будинках винаймлених прилогу до виказу під 1 а властителі домів мають їх предложити разом з виказом 1 сій власти податковій, в котрої окрузї лежить дотичний дім. З якого дня стан мешканців має бути в тих трех виказах представлений, назначать поодинокі власти податкові I ої інстанциї. Які заяви обнимати має кождий виказ, вказують заголовки дотичних друків. Близші пояснення в тім взглядї суть поміщені в згаданім на початку приписі закона і в артикулї 39 розпорядження виконавчого з дня 24 цьвітня 1897 В. з. д. ч. 108. Що до наслїдків непредложеня виказів, або предложеня заяв неправдивих відсилає ся до постанов §. 247 згаданого на початку закона.

— **Застрілив рідну сестру.** При ул. Кривій на Замарстинові ч. 19 склала ся така сумна пригода. Шіснайцятьлїтний Стефан Бурек бавив ся набитим фльобертом а коло него стояла десятилїтна сестра і придивляла ся тому. Нараз фльоберт вистрілив а куля попала дитину під само серце так небезпечно, що завізвана стация ратункова могла вже лиш смерть ствердити.

— **Секция тїла бл. п. Возьного,** о котрого загадочній смерти ми оногди доносили,—виказала, що рана на голові не походила від сокири але від кулї. Лікарі суть того погляду. Возьний хотів застрілити ся і мірив собі в голову, куля однак роздерла лиш скіру на голові і не позбавила єго житя. Тодї Возьний стрілив до себе другий раз в ямку під серце і аж тодї позбавив ся житя. Арештованого під закидом убийства шевця Козлового єго жінку і сина мабуть небавком випустять на волю.

— **Отворенє нового суду окружного в Чорткові** відбуло ся дня 31 жовтня з великим торжеством в присутности президента висшого суду краєвого дра Тхоржніцкого і урядників нового суду під проводом президента тогож суду та запрошених гостий. По промовах президента Тхоржніцкого, надпрокуратора Гінца, бурмістра Носса, маршалка Рудрофа, адвоката дра Горбачевского і президента нового суду, духовеньство обох обрядів довершило посьвячення будинку і новий суд отворено.

— **Обітувана земля.** Знайшов ся новий Мойсей, але не для синів Ізраиля, котрі остаточно знайшли вже давно для себе край плинучий молоком і медом в наднїстряньскій Галилеї, але для бідних галицких руских селян, з котрих можна би ще послїдний гріш стягнути а їх самих пустити в сьвіт за очи. Тим новим Мойсеєм єсть якийсь пан Петро Петрович Гателяк а новою обітуваною землею єсть край званий з російска Семірєчінском, що лежить в середній Азиї за морем Каспійским, на полудне від Сибіру а єсть лиш о стілько може недогідний, що віддалений на 100 миль від найблизшого шляху зелізничого. Той Гателяк розіслав довірочні повідомленя до орґанізаторів москвофільскої партиї, котрій каже, що по довгій вандрівцї по Росиї удало ся єму вишукати землю молоком і медом плинучу а тим краєм то Семірєчінск. Гаталяк каже, що правительство російске дає по 24 морґів землї безплатно на кождого мужчину і через пять лїт увільняє від всїх податків а через других пять лїт від половини податків. Еміґранти повинні мати бодай 1000 риньских з собою. — Нема дурних! П. Гаталякови все ще здає ся, що: на село людий дурити! Але тепер вже й на селї знають ся на еміґрацийних ґешефтах і не дадуть ся здурити.

Телеґрами.

Будапешт 6 падолиста. Зачувати, що президент угорскої палати послів Берзевічі подав ся вже до димісиї, письмо то однак буде аж на завтрішнім засїданю відчитане.

Пекін 6 падолиста. Збори народні завізвали правительство до виготовленя закона виборчого до парляменту і зарядженя виборів. Трон признав партиї політичні, які уформували ся з революцийних партий. З двох канонірок в Шанґаю здоймлено хіньску фляґу. Форт Тусун перейшов на сторону повстанців.

Париж 6 падолиста. До Аґ. Гаваса доносять з Тріполіса, що турецкі батериї острілювали з форту Фешлюм італїяньску фльоту, котра відповіла огнем. Близших вістий брак.

Париж 6 падолиста. З Константинополя доносять: Кружляк італїяньский острілював коло Акабах турецкий корабель перевозовий „Ґаліджі" і знищив єго. Більша часть залоги уратувала ся.

Псс. Рахмі телеґрафував з Тріполіса, під датою 3 с. м., що Турки того дня припустили атак на Тріполіс і заняли позиції положені за зовнішними фортами.

Ст. Калє 6 падолиста. Президент міністрів Кальйо виголосив тут на пирі бесїду о Марокку. Бесїдник сказав, що Франция не може призволити на присутність в Марокку ніякої з великих держав та мусить мати повну свободу дїланя тамже. Франция признала Німеччинї відшкодованє, котре не виміряне в житєву силу єї дїла. Бесїдник назвав Марокко найкрасшою цьвіткою у вінци французских кольоній. Справу марокканьску усунено раз на завсїгди на бік а обі великі держави зискали можність спокійного побіч себе пожитя.

Надіслане.

Подорож довкола землі.

Весела товариска гра для науки і забави Накладом Руского Товариства Педаґоґічного Львів, 1910. — Ціла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і ковака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в падорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправляє знаменито думаня і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдруги в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.